

dende Arbejdere, har han brugt overfor Arbejderne selv, naar de have været i Deputation hos ham, og han har sagt til dem, at nu behøvede de ikke at komme mere hos ham — de have nemlig været hos ham mange Gange, vistnok hvert Aar i den senere Tid —, han skulde nok tage sig af deres Sag og hjælpe dem. Saa vidt mig bekendt, sagde han ikke, i hvilken Retning han vilde hjælpe dem, hvor stort Løntillæg han vilde give dem, men de byggede fast paa den Udtalelse, og da de vidste, at han var en meget indflydelsesrig Mand indenfor sit Parti og ogsaa overfor Regeringen, gik de ud fra, at naar de havde en saadan Udtalelse, kunde de i Aar vente noget. Det er imidlertid i Aar blevet som de andre Aar kun til en Skuffelse, de faa ingenting. Nu sagde den ærede Ordfører, at vi maatte afvente Forsvarsministerens Initiativ i denne Sag. Det nytter intet at vente derpaa, vi have baade i Udvalget og i Dag hørt, at Forsvarsministeren ikke er til Sinds at ville gøre noget i denne Sag. Her er endelig et Sted, hvor de Herrer ville spare, her, hvor Gærdet er lavest, skulle vi over, her skal det statueres, at vi ville spare og holde Militærbudgetterne nede. Paa alle andre Omraader gaar det løs. Den Politik er stik modsat vor. Jeg mener, vi kunde udmærket give Arbejderne de 350,000 Kr., her er Tale om, og spare dem 10 Gange paa andre Steder i Militærbudgettet, uden at der var nogen i vort Land, der tog nogen Skade deraf.

Ordføreren (Carl Hansen): Maa jeg sige til det ærede Medlem, at den Udtalelse, han her omtalte af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), have vi alle hørt, for den er fremsat mange Gange og ikke alene af det ærede Medlem fra Ringkøbing eller i hans Ministertid, men den er fremsat af saa godt som alle, der have haft Ordet under Forhandlingerne om Lønningslovene i 1908. Jeg ved, at jeg selv har brugt den, og andre, som have haft med Lønningslovene at gøre, ere gaaede ud fra, at Staten skal være en god Arbejdsgiver i alle Retninger, helst endda være den bedste. Den skal paa alle Omraader lønne sine Embeds- og Tjenestemænd forsvarligt, saa at den kan forlange et forsvarligt Arbejde udført af dem. Men hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing har sagt under en privat Forhandling oppe i Ministeriet, kan jeg selvfølgelig ikke tale med om, det ærede Medlem kan jo der være bedre underrettet end jeg.

Jeg vil blot gerne tilføje, at ogsaa jeg kunde ønske, at den Betænkning, som er afgiven af den flere Gange omtalte Kommission, blev tilgængelig for andre end Finansudvalgets Medlemmer. Jeg haaber, at Finansudvalgets ærede Formand vil finde Anledning til at lade den fremlægge i Bureauet til Eftersyn for alle.

K. M. Klausen: Nu siger den ærede Ordfører, at den Udtalelse, jeg nævnedes af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), om, at Staten skal være en god Arbejdsgiver, kunne vi alle staa ved. Jeg vil da spørge den ærede Ordfører, om han mener, at man, naar Staten her i København betaler en Dagløn af 2 Kr. 80 Øre eller 3 Kr., kan kalde Staten for en god Arbejdsgiver. Mener den ærede Ordfører ikke, at der kunde være Grund til at hjælpe de Folk, der modtage denne Løn? Den ærede Ordfører maa dog have noget Begreb om, hvad det koster for en Familie at leve her i København, og vide, at det næsten er umuligt for en Familie at eksistere for en saa ringe Dagløn, som her er Tale om. Jeg vil derfor rette det bestemte Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om han synes, det er passende, at Staten yder en saadan Dagløn, og om han ikke mener, der var Grund til her at træde hjælpende til.

Ordføreren (Carl Hansen): Dersom det er saadan, at Staten betaler en Dagløn af 2 Kr. 80 Øre gennemsnitlig Aaret rundt, kalder jeg den ikke for en god Arbejdsgiver. En Dagløn af 3 Kr. vil give 900 Kr. om Aaret. Er den kun 2 Kr. 80 Øre, bliver det 840 Kr. aarlig, regnet med 300 Arbejdsdage. Jeg vil ikke sige, at en Arbejdsgiver, som giver en saadan Dagløn under de nuværende Forhold, er en god Arbejdsgiver. For øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg tror nemlig ikke, det ærede Medlem har Ret i, at Daglønnen er saa ringe.

K. M. Klausen: Nu indrømmer den ærede Ordfører, at naar Staten giver en Dagløn af 2 Kr. 80 Øre og 3 Kr., kan man ikke kalde den en god Arbejdsgiver. Det giver en Aarsløn af omkring 900 Kr., ikke mere. Naar den ærede Ordfører indrømmer det, kan jeg ikke forstaa, at han kan gaa mod vort Ændringsforslag, saa maa han indrømme, at et Tillæg af 20 pCt., det vil sige, omkring 60 Øre daglig, er højst nødvendigt, for at en saadan Mand kan ernære sig og Familie.